

Arrest

nr. 246 129 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I.(...) B.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart ongeveer 17 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Delaqayan in het district Baghlan Markazi van de Afghaanse provincie Baghlan en daar bent u altijd blijven wonen totdat u Afghanistan hebt verlaten. U ging niet naar school maar studeerde twee jaar koran in de madrassa.

Toen u ongeveer 13,5 jaar oud was, werd uw vader doodgeschoten op weg naar het ochtendgebed in de moskee van jullie dorp. Hoewel er geen getuigen waren van de moord was iedereen in het dorp op de hoogte dat uw vader ruzie had met zijn halfbroers, die talibanstrijders zijn. Uw vader had immers alle grond geërfd. Daar waar uw vader en uw grootvader samen deze gronden bewerkten, waren zijn halfbroers in onmin vertrokken uit het huis en uiteindelijk onterfd door uw grootvader. Dat uw ooms aan vaderszijde hun erfdeel waren mislopen zorgde voor een aanslepende ruzie. Uw vader toonde zich nochtans bereid om het land te verdelen, maar zijn halfbroers namen daarmee geen genoegen en eisten alles voor zich op. 20 dagen na de onopgehelderde moord op uw vader verscheen uw oom aan vaderszijde T.(...) ten tonele en eiste de eigendomsdocumenten op van alle gronden die uw vader in bezit had. Uw moeder werd mishandeld en T.(...) doorzocht het huis tot hij de papieren had gevonden. U moest werken op het land om de familie te onderhouden en toen uw oom terugkeerde kocht hij schapen, die u moest hoeden. U mocht niet langer naar de madrassa gaan. T.(...) was een tiran en mishandelde iedereen in het huis. Tijdens een van zijn woede-uitbarstingen sloeg hij uw moeder zo hard dat zij een beroerte kreeg. Sindsdien lijdt ze aan ernstige gezondheidsproblemen. U vroeg tijdens een van de familiale conflicten aan T.(...) waarom hij uw vader had vermoord en hij reageerde verrast, en wilde weten van wie u dat had gehoord. U loog dat u het hoorde van uw moeder, maar zij had dit nooit tegen u gezegd omdat ze vreesde dat u wraak zou nemen als u wist wie er achter de moord zat. U was zo boos op T.(...) dat u niet langer de schapen wilde hoeden en bleef thuis totdat T.(...) ontdekte dat u niet langer omkeek naar de schapen. Hij bracht u op andere ideeën door te dreigen dat hij uw familie zou uitmoorden als u niet gehoorzaamde. Uw toenemende ongehoorzaamheid was echter niet onopgemerkt gebleven.

Op zekere avond kwam T.(...) met zes andere mannen naar uw huis. U moest hen thee brengen. Na het uitschenken van de thee werd u weer weggestuurd. U bleef echter luistervinken aan de deur en hoorde uw oom zeggen dat u zinnens was om uw vader te wreken. Daarom zou hij u met de schapen naar een welbepaalde plaats brengen, waar zijn kompanen u dan moesten ontvoeren. Hij zou hen daarvoor betalen. U vertelde dit meteen aan uw moeder, die haar broer op de hoogte bracht. Uw oom aan moederszijde besliste dat u moest vertrekken uit Afghanistan en trof de nodige voorbereidingen. Om uw vertrek te faciliteren ging u met uw moeder naar het districtscentrum om een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) te halen. Toen T.(...) u opdracht gaf om de schapen naar Barakar te brengen, wist u goed wat er zou gebeuren. Daarom liet u de schapen achter bij uw jongere broer terwijl u zelf naar uw oom aan moederszijde vluchtte. Die bracht u naar een mensensmokkelaar met wie u uit Afghanistan vertrok. Via diverse transitlanden reisde u naar Oostenrijk, waar op 30 september 2019 uw vingerafdrukken werden genomen. Na registratie in Oostenrijk wilde u echter niet langer daar blijven vanwege vechtpartijen in uw opvangcentrum, en u reisde samen met anderen naar België, waar u toekwam op 23 oktober 2019. U diende op 25 oktober 2019 in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door T.(...) te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

*procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, **uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient**.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 06 december 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, eerste lid, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar- kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 16 jaar oud te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. **Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben**. Bovendien werpt deze wetenschappelijke leeftijdsbepaling ernstige twijfels op de authenticiteit van uw taskara, hetwelk volgens u zou aantonen dat u 17 jaar oud bent (CGVS, p.6). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt immers dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden gekocht dan wel nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een geringe bewijswaarde. Het helpt uw geloofwaardigheid er trouwens niet op vooruit dat u dit taskara aanvankelijk presenteert als een origineel document. Wanneer bij nadere inspectie blijkt dat het gaat om een kleurenkopie, geeft u dat snel toe (CGVS, p.4). U blijft volharden dat u op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud slechts 17 jaar oud bent (CGVS, p.5) en verwijst daarvoor naar het taskara (CGVS, p.21). Dit doet u weliswaar pas nadat u de bewijswaarde van*

dat document loochent door te zeggen dat het werd opgesteld door ongeschoolde mensen, die er kennelijk verkeerde zaken hebben opgeschreven (CGVS, p.21). U komt met deze uitleg op de proppen nadat u ermee bent geconfronteerd dat het taskara werd opgesteld op 16-07-1398 (= 08 oktober 2019 in de Westerse kalender), hetgeen betekent dat het taskara werd uitgereikt nadat uw vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk (zie administratief dossier, 'Eurodac search result'). Dat rijmt dus niet met uw verklaring dat u zelf met uw moeder dit taskara ging halen toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p.4,21). Dit is bijzonder relevant omdat u in Oostenrijk staat geboekstaafd als een volwassene (zie de brief van BFA dd. 13-12-2019 in het administratief dossier). U probeert dit te verschonen door te stellen dat uw vrienden hadden aangeraden om uw taskara niet te laten zien in Oostenrijk (CGVS, p.22). Eerst en vooral merkt het CGVS op dat het verbergen van uw taskara op geen enkele wijze kan ophelderen waarom u over uw leeftijd of andere identiteitsgegevens zou liegen tegen de Oostenrijkse autoriteiten. Verder is het ook duidelijk dat uw beweerd vrees in ernstige mate wordt gerelativeerd wanneer u zelf verklaart valse verklaringen te hebben afgelegd tijdens uw asielprocedure in Oostenrijk. De door u opgegeven reden van vertrek uit Oostenrijk was namelijk een vechtpartij in het opvangcentrum waar u verbleef (CGVS, p.6-7). Zoiets staat dus volledig los van de valse identiteit waaronder u zich zou hebben laten registreren bij aankomst in Oostenrijk. Dat u om een volstrekt banale reden –een vechtpartij tussen bewoners van een opvangcentrum kan zich ook in België voordoen- zou zijn vertrokken uit Oostenrijk zonder daar uw verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en ook niet in Duitsland (DVZ, Verklaring DVZ, p.12) dergelijk verzoek indienende, is een manier van handelen die zich moeilijk laat rijmen met een nood aan internationale bescherming. Gezien de merkwaardige timing van het taskara dat u voorlegt, dat zou zijn opgesteld op 08 oktober 2019 en dat u voor het eerst hebt laten zien op 25 oktober 2019 terwijl u het had meegebracht uit Afghanistan met als bedoeling om tijdens uw procedure uw identiteit en leeftijd aan te tonen (CGVS, p.4) moet het CGVS de meest voor de hand liggende conclusie trekken: dat u in werkelijkheid volwassen bent en uit Oostenrijk bent vertrokken om in België een nieuwe procedure te kunnen beginnen onder een andere identiteit. Deze vaststellingen vormen reeds een negatieve indicatie met betrekking tot uw asielaanspraak, daar u de Belgische asielinstanties een rad voor ogen draait over wie u bent en waar u vandaan komt.

Deze twijfels vinden dan ook hun neerslag op **het profiel dat u zich daarmee wilt aanmeten en de omstandigheden waarin u zou hebben geleefd**. Gezien uw werkelijke leeftijd kan immers niet gevolgd worden dat u als kind Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p.21), wat tot de vraag leidt welke bezigheden u als volwassene had in Afghanistan. Dat u jarenlang werd gedwongen om als schaapherder te werken moet op zich reeds betwijfeld worden. Voor iemand die zou zijn opgegroeid in een landbouwmilieu en die veel mensen kent die actief zijn in de veeteelt (CGVS, p.8,11,12,13,23) is het namelijk bijzonder vreemd dat u niet weet hoelang schapen drachtig zijn voor ze lammeren (CGVS, p.23). Ondanks de door u beweerd lage scholingsgraad (CGVS, p.7,8,9,20) kan u wel degelijk lezen (CGVS, p.9) en tellen (CGVS, p.24). Jullie zouden zelf altijd enkele lammeren hebben gehad (CGVS, p.23) in de kudde die u moest hoeden (CGVS, p.8). Volgens u werd u voor de minste misstap gestraft door uw oom, die het welzijn van de schapen belangrijker vond dan het uwe (CGVS, p.15-16). Het is dan ook vreemd dat u ondanks al deze ervaring zou denken dat de draagtijd 8,5 tot 9 maanden zou duren, terwijl het in werkelijkheid gaat om gemiddeld 147 dagen, of 5 maanden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). U wijt dit aan het feit dat er andere schapenrassen worden geteeld in Afghanistan en voegt nog toe dat de draagtijd "tot 7 maanden" lang kan duren (CGVS, p.24), en dat terwijl u eerder nog dacht dat het ongeveer 9 maanden was. Dat de Afghaanse schapen zover afwijken van Europese rassen is een blote bewering die u met geen enkel element staakt. Hoewel u zegt dat er geen veeartsen zijn in uw regio en de boeren zelf zorg moeten dienen voor de gezondheid van de kudde, kan u ook niet één enkel voorbeeld geven van parasitaire gevaren bij schapen, en wat er kan of moet worden gedaan om dergelijke besmetting tegen te gaan: u kan enkel zeggen dat zieke dieren worden geslacht en verkocht (CGVS, p.8). Zelfs indien wordt aangenomen dat door zieke aangetaste schapen worden verkocht voor consumptie, is het zeer eigenaardig dat u in het geheel niet op de hoogte bent van aandoeningen die een risico vormen voor de kudde.

Behalve uw eigen leeftijd en profiel zijn er ook nog de **problematische verklaringen over uw familiale netwerk en het contact dat u onderhoudt met het thuisfront**. In de eerste plaats is het niet aannemelijk dat uw moeder sinds de moord op uw vader het hoofd van het huishouden is (CGVS, p.15). Dat staat namelijk in schril contrast met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). Dat het beeld dat u schetst van uw

levensomstandigheden in Afghanistan flagrant strijdig is met de culturele context van dat land, onderstreept andermaal dat u de Belgische instanties om de tuin probeert te leiden. Dat geldt nog meer aangezien u beweert dat uw moeder mentale problemen heeft en zelf niet kan werken (CGVS, p.12,15,22,25). Hierdoor kan er al helemaal geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat zij als enige jullie huishouden bestiert. Voorts wijzigen uw verklaringen opvallend doorheen het persoonlijk onderhoud als u wordt gevraagd naar de redenen dat u geen enkel contact meer hebt met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.13). In eerste instantie wijt u dat aan het slechte bereik in de regio, als de taliban al niet het gsm-netwerk lamlegt (CGVS, p.13). Dat is geen sluitend antwoord, al was het maar omdat u zelf verklaart dat u tijdens uw reis diverse keren contact had met uw oom aan moederszijde (CGVS, p.13,19-20), met wie u belde als u iets wilde vragen (CGVS, p.14). Indien de infrastructuur voor mobiele communicatie toen bestond in uw herkomstregio, valt moeilijk in te zien waarom u sinds uw aankomst in België op geen enkel ogenblik meer kon bellen naar uw verwanten in Afghanistan, of berichten met hen kon uitwisselen. Vervolgens meent u dat zoiets niet praktisch haalbaar is vanwege het tijdsverschil (CGVS, p.14). Dit is een absurde bewering aangezien het tijdsverschil tussen België en Afghanistan slechts 2u30 bedraagt (zie landeninfo nr.3), wat geenszins onoverkomelijk kan worden genoemd. Als derde argument haalt u dan aan dat u geen simkaart hebt, en dat u ook niet weet hoe u een simkaart zou kunnen bekomen (CGVS, p.14). U weet ook niet hoe de anderen in het opvangcentrum aan hun simkaart geraken, maar denkt dat zij worden geholpen door hun familie (CGVS, p.14-15). Het is vreemd dat u zich vervolgens uitput om redenen te bedenken dat u geen simkaart kan kopen zoals dat u met uw attest van immatriculatie, ook wel "oranje kaart" genoemd, geen simkaart mag kopen (CGVS, p.14) wat in strijd is met de huidige regelgeving (zie landeninfo nr.4). U zegt ook nog dat u geen simkaart kan veroorloven (CGVS, p.24) hoewel u elke week 60 euro leefgeld krijgt (CGVS, p.24) en geld kan sparen als u werk verricht (CGVS, p.18). Gezien het belang dat u beweert te hechten aan het herstellen van het contact met uw moeder (CGVS, p.14,25) kan zoiets dat u dus niet van weerhouden om een Belgische simkaart te kopen. In elk geval bleek na de pauze in het persoonlijk onderhoud dat u wel degelijk over een simkaart beschikt, die u in België hebt gekocht. U was echter vergeten dat u deze simkaart had gekocht (CGVS, p.18). Dat u zo weinig consistent bent in uw verklaringen is reeds opmerkelijk. Zelfs indien uw simkaart op dit ogenblik niet kan worden gebruikt om mee te bellen (CGVS, p.18) beschikt u over een smartphone (CGVS, p.4). Behalve op het gsm-netwerk kan u dus ook terecht op het internet, waardoor een weelde aan communicatiekanalen naar Afghanistan voor u openligt. Daaronder zijn ook onrechtstreekse methoden zoals e-mail, en bovendien zou u kunnen proberen om gebruik te maken van tussenpersonen zoals andere mensen uit uw stam of regio en indien alle andere opties falen, had u zich kunnen wenden tot organisaties zoals het Rode Kruis om een teken van leven te ontvangen van uw familie. U ontwijkt echter de vragen naar deze methodes (CGVS, p.14,25) en herhaalt enkele keren dat u "uw best deed" om met uw moeder te kunnen praten (CGVS, p.25). Gevraagd om te concretiseren wat "uw best doen" precies inhoudt, houdt u het erop dat u ooit een keer hebt gevraagd aan een andere jongen in het opvangcentrum of u mocht bellen (CGVS, p.25). De optelsom van al deze vaststellingen noopt het CGVS ertoe te concluderen dat u doelbewust en weloverwogen een goed zicht verhinderd op uw familiale netwerk, hun levensomstandigheden en de contacten die u met hen onderhoudt.

Ten overvloede voegt het CGVS hier nog aan toe dat uw vluchtmotieven, die u met geen enkel document staaft en die derhalve louter blote beweringen zijn, allerminst kunnen overtuigen. In het licht van uw werkelijke leeftijd kan alvast niet worden gevolgd dat T.(...) u wilde doen verdwijnen omdat u niet langer een kind was, en de leeftijd bereikte dat u zou worden geacht om wraak te nemen voor de dood van uw vader (CGVS, p.16,17). Nu er ook geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de levensomstandigheden van uw familie en dat uw mentaal zieke moeder alleen woont met haar minderjarige kinderen, blijft de mogelijkheid overigens open dat uw vader in werkelijkheid nog altijd leeft. Dat hij werd doodgeschoten zonder enige getuige (CGVS, p.9,10) op een ogenblik dat er uit de talrijke huizen van uw straat mensen vertrokken naar het ochtendgebed (CGVS, p.9,10,20) is op zich reeds weinig plausibel. Gezien de Afghaanse culturele context is al helemaal niet geloofwaardig dat er vanuit uw stam en dorpsgemeenschap geen enkele reactie kwam toen kort na deze moord de enige verdachte in het dorp opdook. De halfbroer van uw vader drong het huis van uw moeder binnen, stal de gronden van uw vader en gaf deze in pacht aan iemand anders terwijl hij u dwong om schapen te hoeden (CGVS, p.15,16,20). Uw ooms aan vaderszijde waren evenwel uit de gemeenschap verstoten door uw grootvader en hadden een kwalijke reputatie (CGVS, p.20). Dat de notabelen van het dorp en de oudsten van de stam dit zomaar lieten gebeuren, net als uw oom aan moederszijde die niet onbemiddeld is en onmiddellijk bereid was om u te helpen (CGVS, p.23), doet de wenkbrauwen fronsen. Dat niemand in uw dorp iets kon zeggen tegen T.(...) omdat hij de talibancommandant van uw district was (CGVS, p.19,21) staat dan weer in opvallend contrast met uw eerdere verklaring dat u niet weet wat u oom doet, behalve dat hij werkt voor de taliban (CGVS, p.10). Ook daar lijkt u dus uw verklaringen aan te passen doorheen het gehoor. Dat T.(...), die beschikt over een eigen huis in het dorp maar zijn familie

elders onderbracht (CGVS, p.20) zijn moordzuchtige plannen bij u thuis zou uiteenzetten aan zijn kompanen, waar hij op eenvoudige wijze kon worden afgeluisterd (CGVS, p.17), is dan weer weinig realistisch, a fortiori voor iemand die volgens u talibanstrijder is en die dus goed zou begrijpen hoe belangrijk discretie is voor het slagen van zijn plannen. Bijgevolg kan aan de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan evenmin enig geloof gehecht worden. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uit uw verklaringen blijkt dat uw beweerde vrees voortvloeit uit een conflict binnen uw familie, en op geen enkele wijze verband houdt met de met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

U hebt geen andere documenten neergelegd die deze beoordeling zouden kunnen ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikelen 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel.”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke**

omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, **uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.**

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 06 december 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, eerste lid, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar- kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 16 jaar oud te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. **Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben.** Bovendien werpt deze wetenschappelijke leeftijdsbepaling ernstige twijfels op de authenticiteit van uw taskara, hetwelk volgens u zou aantonen dat u 17 jaar oud bent (CGVS, p.6). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt immers dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden gekocht dan wel nagemaaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een geringe bewijswaarde. Het helpt uw geloofwaardigheid er trouwens niet op vooruit dat u dit taskara aanvankelijk presenteert als een origineel document. Wanneer bij nadere inspectie blijkt dat het gaat om een kleurenkopie, geeft u dat snel toe (CGVS, p.4). U blijft volharden dat u op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud slechts 17 jaar oud bent (CGVS, p.5) en verwijst daarvoor naar het taskara (CGVS, p.21). Dit doet u weliswaar pas nadat u de bewijswaarde van dat document loochent door te zeggen dat het werd opgesteld door ongeschoolde mensen, die er kennelijk verkeerde zaken hebben opgeschreven (CGVS, p.21). U komt met deze uitleg op de proppen nadat u ermee bent geconfronteerd dat het taskara werd opgesteld op 16-07-1398 (= 08 oktober 2019 in de Westerse kalender), hetgeen betekent dat het taskara werd uitgereikt nadat uw vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk (zie administratief dossier, 'Eurodac search result'). Dat rijmt dus niet met uw verklaring dat u zelf met uw moeder dit taskara ging halen toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p.4,21). Dit is bijzonder relevant omdat u in Oostenrijk staat geboekstaafd als een volwassene (zie de brief van BFA dd. 13-12-2019 in het administratief dossier). U probeert dit te verschonen door te stellen dat uw vrienden hadden aangeraden om uw taskara niet te laten zien in Oostenrijk (CGVS, p.22). Eerst en vooral merkt het CGVS op dat het verbergen van uw taskara op geen enkele wijze kan ophelderen waarom u over uw leeftijd of andere identiteitsgegevens zou liegen tegen de Oostenrijkse autoriteiten. Verder is het ook duidelijk dat uw beweerde vrees in ernstige mate wordt gerelativeerd wanneer u zelf verklaart valse verklaringen te hebben afgelegd tijdens uw asielprocedure in Oostenrijk. De door u opgegeven reden van vertrek uit Oostenrijk was namelijk een vechtpartij in het opvangcentrum waar u verbleef (CGVS, p.6-7). Zoiets staat dus volledig los van de valse identiteit waaronder u zich zou hebben laten registreren bij aankomst in Oostenrijk. Dat u om een volstrekt banale reden –een vechtpartij tussen bewoners van een opvangcentrum kan zich ook in België voordoen- zou zijn vertrokken uit Oostenrijk zonder daar uw verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en ook niet in Duitsland (DVZ, Verklaring DVZ, p.12) dergelijk verzoek indienende, is een manier van handelen die zich moeilijk laat rijmen met een nood aan internationale bescherming. Gezien de merkwaardige timing van het taskara dat u voorlegt, dat zou zijn opgesteld op 08 oktober 2019 en dat u voor het eerst hebt

laten zien op 25 oktober 2019 terwijl u het had meegebracht uit Afghanistan met als bedoeling om tijdens uw procedure uw identiteit en leeftijd aan te tonen (CGVS, p.4) moet het CGVS de meest voor de hand liggende conclusie trekken: dat u in werkelijkheid volwassen bent en uit Oostenrijk bent vertrokken om in België een nieuwe procedure te kunnen beginnen onder een andere identiteit. Deze vaststellingen vormen reeds een negatieve indicatie met betrekking tot uw asielaanvraag, daar u de Belgische asielinstanties een rad voor ogen draait over wie u bent en waar u vandaan komt.

Deze twijfels vinden dan ook hun neerslag op **het profiel dat u zich daarmee wilt aanmeten en de omstandigheden waarin u zou hebben geleefd**. Gezien uw werkelijke leeftijd kan immers niet gevolgd worden dat u als kind Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p.21), wat tot de vraag leidt welke bezigheden u als volwassene had in Afghanistan. Dat u jarenlang werd gedwongen om als schaapherder te werken moet op zich reeds betwijfeld worden. Voor iemand die zou zijn opgegroeid in een landbouwmilieu en die veel mensen kent die actief zijn in de veeteelt (CGVS, p.8,11,12,13,23) is het namelijk bijzonder vreemd dat u niet weet hoelang schapen drachtig zijn voor ze lammeren (CGVS, p.23). Ondanks de door u beweerde lage scholingsgraad (CGVS, p.7,8,9,20) kan u wel degelijk lezen (CGVS, p.9) en tellen (CGVS, p.24). Jullie zouden zelf altijd enkele lammeren hebben gehad (CGVS, p.23) in de kudde die u moest hoeden (CGVS, p.8). Volgens u werd u voor de minste misstap gestraft door uw oom, die het welzijn van de schapen belangrijker vond dan het uwe (CGVS, p.15-16). Het is dan ook vreemd dat u ondanks al deze ervaring zou denken dat de draagtijd 8,5 tot 9 maanden zou duren, terwijl het in werkelijkheid gaat om gemiddeld 147 dagen, of 5 maanden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). U wijt dit aan het feit dat er andere schapenrassen worden geteeld in Afghanistan en voegt nog toe dat de draagtijd "tot 7 maanden" lang kan duren (CGVS, p.24), en dat terwijl u eerder nog dacht dat het ongeveer 9 maanden was. Dat de Afghaanse schapen zover afwijken van Europese rassen is een blote bewering die u met geen enkel element staakt. Hoewel u zegt dat er geen veeartsen zijn in uw regio en de boeren zelf zorg moeten dienen voor de gezondheid van de kudde, kan u ook niet één enkel voorbeeld geven van parasitaire gevaren bij schapen, en wat er kan of moet worden gedaan om dergelijke besmetting tegen te gaan: u kan enkel zeggen dat zieke dieren worden geslacht en verkocht (CGVS, p.8). Zelfs indien wordt aangenomen dat door zieke aangetaste schapen worden verkocht voor consumptie, is het zeer eigenaardig dat u in het geheel niet op de hoogte bent van aandoeningen die een risico vormen voor de kudde.

Behalve uw eigen leeftijd en profiel zijn er ook nog de **problematische verklaringen over uw familiale netwerk en het contact dat u onderhoudt met het thuisfront**. In de eerste plaats is het niet aannemelijk dat uw moeder sinds de moord op uw vader het hoofd van het huishouden is (CGVS, p.15). Dat staat namelijk in schril contrast met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). Dat het beeld dat u schetst van uw levensomstandigheden in Afghanistan flagrant strijdig is met de culturele context van dat land, onderstreept andermaal dat u de Belgische instanties om de tuin probeert te leiden. Dat geldt nog meer aangezien u beweert dat uw moeder mentale problemen heeft en zelf niet kan werken (CGVS, p.12,15,22,25). Hierdoor kan er al helemaal geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat zij als enige jullie huishouden bestiert. Voorts wijzigen uw verklaringen opvallend doorheen het persoonlijk onderhoud als u wordt gevraagd naar de redenen dat u geen enkel contact meer hebt met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.13). In eerste instantie wijt u dat aan het slechte bereik in de regio, als de taliban al niet het gsm-netwerk lamlegt (CGVS, p.13). Dat is geen sluitend antwoord, al was het maar omdat u zelf verklaart dat u tijdens uw reis diverse keren contact had met uw oom aan moederszijde (CGVS, p.13,19-20), met wie u belde als u iets wilde vragen (CGVS, p.14). Indien de infrastructuur voor mobiele communicatie toen bestond in uw herkomstregio, valt moeilijk in te zien waarom u sinds uw aankomst in België op geen enkel ogenblik meer kon bellen naar uw verwanten in Afghanistan, of berichten met hen kon uitwisselen. Vervolgens meent u dat zoiets niet praktisch haalbaar is vanwege het tijdsverschil (CGVS, p.14). Dit is een absurde bewering aangezien het tijdsverschil tussen België en Afghanistan slechts 2u30 bedraagt (zie landeninfo nr.3), wat geenszins onoverkomelijk kan worden genoemd. Als derde argument haalt u dan aan dat u geen simkaart hebt, en dat u ook niet weet hoe u een simkaart zou kunnen bekomen (CGVS, p.14). U weet ook niet hoe de anderen in het opvangcentrum aan hun simkaart geraken, maar denkt dat zij worden geholpen door hun familie (CGVS, p.14-15). Het is vreemd dat u zich vervolgens uitput om redenen te bedenken dat u geen simkaart kan kopen zoals dat u met uw attest van immatriculatie, ook wel "oranje kaart" genoemd, geen simkaart mag kopen (CGVS, p.14) wat in strijd is met de huidige regelgeving (zie landeninfo nr.4). U zegt ook nog dat u geen simkaart kan

veroorloven (CGVS, p.24) hoewel u elke week 60 euro leefgeld krijgt (CGVS, p.24) en geld kan sparen als u werk verricht (CGVS, p.18). Gezien het belang dat u beweert te hechten aan het herstellen van het contact met uw moeder (CGVS, p.14,25) kan zoiets dat u dus niet van weerhouden om een Belgische simkaart te kopen. In elk geval bleek na de pauze in het persoonlijk onderhoud dat u wel degelijk over een simkaart beschikt, die u in België hebt gekocht. U was echter vergeten dat u deze simkaart had gekocht (CGVS, p.18). Dat u zo weinig consistent bent in uw verklaringen is reeds opmerkelijk. Zelfs indien uw simkaart op dit ogenblik niet kan worden gebruikt om mee te bellen (CGVS, p.18) beschikt u over een smartphone (CGVS, p.4). Behalve op het gsm-netwerk kan u dus ook terecht op het internet, waardoor een weelde aan communicatiekanalen naar Afghanistan voor u openligt. Daaronder zijn ook onrechtstreekse methoden zoals e-mail, en bovendien zou u kunnen proberen om gebruik te maken van tussenpersonen zoals andere mensen uit uw stam of regio en indien alle andere opties falen, had u zich kunnen wenden tot organisaties zoals het Rode Kruis om een teken van leven te ontvangen van uw familie. U ontwijkt echter de vragen naar deze methodes (CGVS, p.14,25) en herhaalt enkele keren dat u "uw best deed" om met uw moeder te kunnen praten (CGVS, p.25). Gevraagd om te concretiseren wat "uw best doen" precies inhoudt, houdt u het erop dat u ooit een keer hebt gevraagd aan een andere jongen in het opvangcentrum of u mocht bellen (CGVS, p.25). De optelsom van al deze vaststellingen noopt het CGVS ertoe te concluderen dat u doelbewust en weloverwogen een goed zicht verhinderd op uw familiale netwerk, hun levensomstandigheden en de contacten die u met hen onderhoudt.

Ten overvloede voegt het CGVS hier nog aan toe dat uw vluchtmotieven, die u met geen enkel document staakt en die derhalve louter blote beweringen zijn, allerminst kunnen overtuigen. In het licht van uw werkelijke leeftijd kan alvast niet worden gevolgd dat T.(...) u wilde doen verdwijnen omdat u niet langer een kind was, en de leeftijd bereikte dat u zou worden geacht om wraak te nemen voor de dood van uw vader (CGVS, p.16,17). Nu er ook geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de levensomstandigheden van uw familie en dat uw mentaal zieke moeder alleen woont met haar minderjarige kinderen, blijft de mogelijkheid overigens open dat uw vader in werkelijkheid nog altijd leeft. Dat hij werd doodgeschoten zonder enige getuige (CGVS, p.9,10) op een ogenblik dat er uit de talrijke huizen van uw straat mensen vertrokken naar het ochtendgebed (CGVS, p.9,10,20) is op zich reeds weinig plausibel. Gezien de Afghaanse culturele context is al helemaal niet geloofwaardig dat er vanuit uw stam en dorpsgemeenschap geen enkele reactie kwam toen kort na deze moord de enige verdachte in het dorp opdook. De halfbroer van uw vader drong het huis van uw moeder binnen, stal de gronden van uw vader en gaf deze in pacht aan iemand anders terwijl hij u dwong om schapen te hoeden (CGVS, p.15,16,20). Uw ooms aan vaderszijde waren evenwel uit de gemeenschap verstoten door uw grootvader en hadden een kwalijke reputatie (CGVS, p.20). Dat de notabelen van het dorp en de oudsten van de stam dit zomaar lieten gebeuren, net als uw oom aan moederszijde die niet onbemiddeld is en onmiddellijk bereid was om u te helpen (CGVS, p.23), doet de wenkbrauwen fronsen. Dat niemand in uw dorp iets kon zeggen tegen T.(...) omdat hij de talibancommandant van uw district was (CGVS, p.19,21) staat dan weer in opvallend contrast met uw eerdere verklaring dat u niet weet wat u oom doet, behalve dat hij werkt voor de taliban (CGVS, p.10). Ook daar lijkt u dus uw verklaringen aan te passen doorheen het gehoor. Dat T.(...), die beschikt over een eigen huis in het dorp maar zijn familie elders onderbracht (CGVS, p.20) zijn moordzuchtige plannen bij u thuis zou uiteenzetten aan zijn kompanen, waar hij op eenvoudige wijze kon worden afgeluisterd (CGVS, p.17), is dan weer weinig realistisch, a fortiori voor iemand die volgens u talibanstrijder is en die dus goed zou begrijpen hoe belangrijk discretie is voor het slagen van zijn plannen. Bijgevolg kan aan de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan evenmin enig geloof gehecht worden. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uit uw verklaringen blijkt dat uw beweemde vrees voortvloeit uit een conflict binnen uw familie, en op geen enkele wijze verband houdt met de met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

U hebt geen andere documenten neergelegd die deze beoordeling zouden kunnen ombuigen.(...)"

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de beslissing van de Dienst Voogdij, een algemeen rapport van 16 januari 2007, een persartikel van 14 november 2014 en de mening van de Belgische Orde der Artsen en meent dat op basis van deze informatie de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker teneinde de beslissing te kunnen nemen omtrent zijn leeftijd zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit het dossier blijkt niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Verzoeker geeft ook zelf te kennen een dergelijk beroep zinloos te vinden.

Volgens verzoeker is de betwisting omtrent de leeftijd onvoldoende om hem internationale bescherming te weigeren aangezien dit element geen impact heeft op de behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt te dezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 16 jaar oud te zijn, terwijl uit de onderzoeken van de Dienst Voogdij is gebleken dat verzoeker 21,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hieruit blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Waar verzoeker te kennen geeft dat hij nooit beweert heeft dat zijn taskara een origineel document is en dat hij de term “origineel” gebruikte om aan te geven dat het niet om een vals document gaat, stelt de Raad vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud het volgende werd opgetekend: *“Zijn er documenten die u wil voorleggen? Ik heb mijn taskara bij mij. Origineel of kopie? Origineel (...) Dit is een kopie, niet het origineel? Het is een kopie. Ik heb het origineel niet, dat is in Afghanistan. Origineel is origineel, ja? Bent u dat taskara zelf gaan halen? Ik ging met mijn moeder om dat taskara te maken. Specifieke reden dat u dat nodig had? Ik kwam naar hier dus ik maakte taskara en ik dacht: ik heb het misschien nodig. Ongeveer hoelang voor uw vertrek is dat taskara gemaakt? Ik heb het gemaakt in het jaar van mijn vertrek. Ik was zestien jaar oud toen ik dat maakte. En het origineel ervan is in Afghanistan? Het is in Afghanistan. Waar precies? In Baghlan (...)”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) (eigen onderlijning).

Hieruit blijkt dat er bij aanvang van het onderhoud en waarbij voor het eerst navraag werd gedaan naar verzoekers taskara niet gealludeerd werd op het mogelijke vals karakter van de neergelegde (fotokopie van de) taskara, waardoor de Raad niet inziet waarom verzoeker met de term “origineel” wilde aangeven dat het stuk “niet vals” is. Overigens werd hij er zelf attent op gemaakt dat hij een kopie neerlegde, waarna hij zelf uitdrukkelijk stelde dat het origineel nog in Afghanistan was. Over een mogelijk vals stuk was geen sprake. Daargelaten de vraag wat verzoeker bedoelde met *“origineel is origineel, ja?”*, stelt de Raad vast dat zijn verklaringen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de taskara werd opgesteld op 16-07-1398 (zijnde 8 oktober 2019 in de Westerse kalender), hetgeen betekent dat de taskara werd uitgereikt nadat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk (Eurodac search result). Een dergelijke vaststelling rijmt niet met zijn verklaring dat hij zelf met zijn moeder deze taskara ging halen toen hij nog in Afghanistan was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 21).

Waar verzoeker deze anomalie tracht te verklaren in het verzoekschrift door erop te wijzen dat hij zijn taskara verloor in Europa zodat zijn familie een duplicaat heeft gevraagd terwijl hij in Europa was, gaat hij voorbij aan zijn eerdere verklaring die hij voor deze vaststelling gaf. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker immers dat de opstellers van de taskara geen geschoolde mensen zijn en

zich hebben vergist (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Indien verzoeker zijn taskara daadwerkelijk was verloren en zijn familie hem een duplicaat heeft bezorgd, kon van verzoeker worden verwacht dat hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud ook op deze wijze zou aangeven. Het feit dat verzoeker in het verzoekschrift met een dergelijke gekunstelde *post factum* verklaring komt, doet eens te meer afbreuk aan zijn geloofwaardigheid en oprechtheid.

Evenmin werpt verzoekers verklaring een ander licht op de vaststelling dat hij in Oostenrijk staat geboekstaafd als een volwassene (brief BFA van 13 december 2019).

De vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd, ten onrechte voorhield minderjarig te zijn en over de documenten die zijn identiteit zouden moeten bewijzen werpt een smet op zijn oprechtheid en de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In het verzoekschrift geeft verzoeker verder te kennen dat er in zijn regio van herkomst drie soorten schapen zijn met name Qaraqol, Wali Khaila en Lamdaray, met een respectievelijke draagtijd van 5, 6 en 8 maanden. Verzoeker verduidelijkt ook nog dat zijn familie enkel Lamdaray schapen had en hij het in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus over de draagtijd van dit schapenras had.

De Raad stelt vast dat dit onderscheid in schapenrassen met een verschillende draagtijd, enkel steunt op de blote bewering van verzoeker. Verzoeker brengt geen informatie bij die zijn bewering zou kunnen ondersteunen. Daarenboven wordt opgemerkt dat verzoeker het in zijn eerdere verklaring had over een draagtijd van zeven maanden en achtenhalf tot negen maanden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23, 24), terwijl hij nu beweert dat het ras dat hij onder zijn hoede had acht maanden drachtig is en andere schapen vijf en zes maanden drachtig zijn. Verzoeker kan dan ook geheel niet overtuigen.

Wat betreft de kritiek die verzoeker heeft op het document in het administratief dossier waaruit blijkt dat schapen een draagtijd van vijf maanden hebben, en dat dit artikel "Europese" schapen betreft, wordt vooreerst opgemerkt dat in deze informatie geen sprake is van "Europese" schapen. Hierin wordt algemeen vermeld dat de draagtijd van een schaap vijf maanden is. Overigens brengt verzoeker zelf geen enkele informatie bij waaruit blijkt dat de draagtijd voor "Afghaanse" schapen anders zou zijn.

Dat zijn werkzaamheden op het land niet in twijfel worden getrokken doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk.

Het algemene verweer dat *"de behoefte om te overleven, soms in combinatie met een afwijzing door de familie veel vrouwen dwingt om alleen te wonen, soms aan de rand van de samenleving"* en dat zijn moeder destijds en nu nog geholpen werd door haar broer, gezien verzoeker meermaals contacten heeft gehad met zijn oom sinds dat hij in Europa is, kan niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de situatie van zijn moeder en het ontbreken van contact met zijn familie te herstellen. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal immers geheel niet aannemelijk dat zijn moeder in de gegeven omstandigheden en de informatie aanwezig in het administratief dossier alleen in het huis woonde met de kinderen en het hoofd van het huishouden was, te meer verzoeker zelf stelt dat zij mentale problemen heeft en niet kon werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 15, 22 en 25). Het argument dat zijn moeder geholpen werd door haar broer, volstaat evenmin om deze vaststelling te verklaren of te verschonen.

De argumentatie dat het ontbreken van contact "waarschijnlijk" te wijten is aan het feit dat zijn oom geen bereik of geen telefoon meer heeft en dat hij afkomstig is uit een gebied met een grote talibanaanwezigheid volstaat evenmin. Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij tijdens zijn onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steeds wijzigende verklaringen en zelfs leugenachtige verklaringen aflegde over de reden waarom hij geen contact meer had met zijn familie. Zoals in de bestreden beslissing wordt omschreven weet hij dit vooreerst aan het slechte bereik in de regio om vervolgens het tijdsverschil aan te halen waarna hij dan weer stelde dat hij geen simkaart heeft en niet weet hoe hij dit moet bekomen om vervolgens te stellen dat hij zich geen simkaart kan veroorloven om tot slot te verklaren dat hij in het bezit is van een simkaart, maar vergeten was dat hij ze had gekocht. Dergelijke verklaringen doen wel degelijk afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en oprechtheid.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk gesteund is op zijn leeftijd, zijn profiel als schaapsherder, het feit dat zijn moeder alleen woont, en dat hij geen contact meer heeft met zijn familie, gaat hij voorbij aan de overige pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing: "(...)"

Ten overvloede voegt het CGVS hier nog aan toe dat uw vluchtmotieven, die u met geen enkel document staakt en die derhalve louter blote beweringen zijn, allerminst kunnen overtuigen. In het licht van uw werkelijke leeftijd kan alvast niet worden gevolgd dat T.(...) u wilde doen verdwijnen omdat u niet langer een kind was, en de leeftijd bereikte dat u zou worden geacht om wraak te nemen voor de dood van uw vader (CGVS, p.16,17). Nu er ook geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de levensomstandigheden van uw familie en dat uw mentaal zieke moeder alleen woont met haar minderjarige kinderen, blijft de mogelijkheid overigens open dat uw vader in werkelijkheid nog altijd leeft. Dat hij werd doodgeschoten zonder enige getuige (CGVS, p.9,10) op een ogenblik dat er uit de talrijke huizen van uw straat mensen vertrokken naar het ochtendgebed (CGVS, p.9,10,20) is op zich reeds weinig plausibel. Gezien de Afghaanse culturele context is al helemaal niet geloofwaardig dat er vanuit uw stam en dorpsgemeenschap geen enkele reactie kwam toen kort na deze moord de enige verdachte in het dorp opdook. De halfbroer van uw vader drong het huis van uw moeder binnen, stal de gronden van uw vader en gaf deze in pacht aan iemand anders terwijl hij u dwong om schapen te hoeden (CGVS, p.15,16,20). Uw ooms aan vaderszijde waren evenwel uit de gemeenschap verstoten door uw grootvader en hadden een kwalijke reputatie (CGVS, p.20). Dat de notabelen van het dorp en de oudsten van de stam dit zomaar lieten gebeuren, net als uw oom aan moederszijde die niet onbemiddeld is en onmiddellijk bereid was om u te helpen (CGVS, p.23), doet de wenkbrauwen fronsen. Dat niemand in uw dorp iets kon zeggen tegen T.(...) omdat hij de talibancommandant van uw district was (CGVS, p.19,21) staat dan weer in opvallend contrast met uw eerdere verklaring dat u niet weet wat u oom doet, behalve dat hij werkt voor de taliban (CGVS, p.10). Ook daar lijkt u dus uw verklaringen aan te passen doorheen het gehoor. Dat T.(...), die beschikt over een eigen huis in het dorp maar zijn familie elders onderbracht (CGVS, p.20) zijn moordzuchtige plannen bij u thuis zou uiteenzetten aan zijn kompanen, waar hij op eenvoudige wijze kon worden afgeluisterd (CGVS, p.17), is dan weer weinig realistisch, a fortiori voor iemand die volgens u talibanstrijder is en die dus goed zou begrijpen hoe belangrijk discretie is voor het slagen van zijn plannen. Bijgevolg kan aan de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan evenmin enig geloof gehecht worden. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uit uw verklaringen blijkt dat uw beweerde vrees voortvloeit uit een conflict binnen uw familie, en op geen enkele wijze verband houdt met de met de criteria van de Vluchtelingenconventie.(...)". Deze worden door de Raad gehandhaafd.

Het argument dat de opmerkingen van de verwerende partij niet in lijn zijn met de veiligheidssituatie in Baghlan en dat moord, zoals deze op zijn vader, er gemeen goed is en vaak onbestraft wordt gelaten, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker faalt hierin.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 17 november 2020 nieuwe elementen neer te leggen en voegt hieraan foto's toe van zijn overleden vader en fotokopieën van de taskara's van zijn moeder, vader en oom.

Ter terechtzitting legt verzoeker een geïnventariseerde stukkenbundel neer, met opnieuw de foto's van zijn overleden vader, een enveloppe, fotokopieën van de taskara's van zijn moeder, vader en oom, een vertaling van de takara van zijn vader en "originele" taskara's van zijn vader, moeder en van verzoeker zelf. Deze laatste taskara gaat eveneens gepaard met een vertaling.

Wat betreft de foto's wordt opgemerkt dat zij niet bij machte zijn om verzoekers asielrelaas te ondersteunen. De foto's geven louter een beeld weer van een schijnbaar overleden persoon, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat deze persoon verzoekers vader is noch in welke omstandigheden hij om het leven kwam en wat hierbij de link is met verzoekers eigen problemen.

De neergelegde taskara's bevatten geen informatie die een ander licht zou kunnen werpen op wat voorafgaat. Verzoeker licht dit ook niet concreet toe. De neergelegde enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post ontving vanuit Afghanistan.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“(…)Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.(...)”.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De algemene informatie aangehaald in onderhavig verzoekschrift en de aanvullende nota is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Baghlan is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

De door verzoeker bijgebrachte informatie is niet van aard een ander licht te werpen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Uit deze informatie blijkt immers eveneens dat het geweld in de provincie Baghlan in het bijzonder doorgaans doelgericht van aard is en voornamelijk ‘high profile’-doelwitten viseert. Aldus ligt deze informatie in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing).

Waar verzoeker verwijst naar de Guidance Note van juni 2019 van EASO (zie weblink in de bestreden beslissing) dient vastgesteld dat deze onder meer als volgt stelt:

“In the map depicting conflict severity in 2018, UNOCHA places the district Pul-e-Khumri in the highest category. Baghlan-e-Jadid and Burka districts are placed in the second highest category. The remaining districts fall in the lower categories.

[...]

*Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of **Baghlan**, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."*

(vrije vertaling: Op de kaart in verband met de ernst van het conflict in 2018, plaatst UNOCHA het district Pul-e-Khumri in de hoogste categorie. De districten Baghlan-e-Jadid en Burka worden in de tweede hoogste categorie geplaatst. De overige districten behoren tot de lagere categorieën.

[...]

Gelet op de indicatoren kan worden besloten dat willekeurig geweld plaatsvindt in de provincie Baglan, doch niet op een hoog niveau zodat een hogere graad van individuele omstandigheden is vereist opdat kan worden aangenomen dat er sprake is van substantiële gronden die maken dat een burger die terugkeert naar het gebied een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn.).

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker afkomstig is uit het district Baghlan-e-Markazi en dus zelfs niet uit een district van de hoogste categorieën.

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF